

2 Nie przyjmując niezbędnych środków w celu zapewnienia zastosowania art. 4, 8, 9 i 13 dyrektywy Rady 75/442/EWG zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy w odniesieniu do nienadzorowanego składowiska w Olvera w prowincji Kadyksu (Autonomiczna Wspólnota Andaluzji).

3 Republika Włosa zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz. U. C 106 z 30.4.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 21 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-186/04 (wniosek Conseil d'État o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Pierre Housieaux przeciwko Délégués du conseil de la Région de Bruxelles-Capitale (¹)

(Dyrektywa 90/313/EWG — Swoboda dostępu do informacji o środowisku — Wniosek o udzielenie informacji — Obowiązek uzasadnienia w przypadku odmowy — Termin wiążący — Brak odpowiedzi ze strony organu władzy publicznej w wyznaczonym terminie — Dorozumiana odmowa — Prawo podstawowe do skutecznej ochrony sądowej)

(2005/C 171/09)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-186/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Conseil d'État (Belgia) postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 22 kwietnia 2004 r., w postępowaniu: Pierre Housieaux przeciwko Délégués du conseil de la Région de Bruxelles-Capitale, przy udziale: Société de développement régional de Bruxelles (SDRB), Batipont Immobilier SA (BPI), Immomills Louis de Waele Development SA (ILDWD), Trybunał (druga izba), w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, P. Kūris, G. Arestis i J. Klučka (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 21 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1 Dwumiesięczny termin przewidziany w art. 3 ust. 4 dyrektywy Rady 90/313/EWG z dnia 7 czerwca 1990 r. w sprawie swobody dostępu do informacji o środowisku jest terminem wiążącym.

2 Decyzja, o której mowa w art. 4 dyrektywy 90/313, mogąca być przedmiotem zaskarżenia na drodze prawnej czy administracyjnej przez osobę składającą wniosek o udzielenie informacji jest dorozumianą decyzją odmowną wynikającą z trwającego przez okres dwóch miesięcy braku odpowiedzi ze strony władz publicznych właściwych do rozpatrzenia tego wniosku.

3 Artykuł 3 ust. 4 dyrektywy 90/313 w związku z art. 4 tejże dyrektywy nie sprzeciwia się w sytuacji, jaka ma miejsce w sprawie przed sądem krajowym, przepisom krajowym, zgodnie z którymi, dla celów przyznania skutecznej ochrony sądowej brak odpowiedzi ze strony powyższych władz publicznych w okresie dwóch miesięcy poczytuje się jako skutkujący powstaniem dorozumianej decyzji odmownej mogącej stanowić przedmiot zaskarżenia na drodze prawnej lub administracyjnej zgodnie z obowiązującym w danym państwie systemem prawnym. Jednakże wyżej wymieniony art. 3 ust. 4 sprzeciwia się istnieniu braku uzasadnienia tej decyzji w momencie upływu tego dwumiesięcznego terminu. W tych okolicznościach dorozumiana decyzja odmowna winna być uznana za sprzeczną z prawem.

(¹) Dz.U. C 156 z 12.6.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 4 maja 2005 r.

w sprawie C-335/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa — Dyrektywa 2000/43/WE — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2005/C 171/10)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-335/04 **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: D. Martin i H. Kreppel) przeciwko **Republice Austrii** (pełnomocnik: E. Riedl) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 30 lipca 2004 r., Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, P. Kūris i J. Klučka (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 4 maja 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
2. Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 239 z 25.9.2004

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-167/05)

(2005/C 171/11)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 14 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez L. Ström van Liera i K. Grossa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Szwecji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że stosując podatki wewnętrzne, za pomocą których w sposób pośredni chronione jest piwo, produkowane głównie w Szwecji, przed winem, przywożonym głównie z innych Państw Członkowskich, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 90 WE;
2. obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Napoje alkoholowe sprzedawane są w Szwecji indywidualnym konsumentom przez stanowiący własność państwa monopol sprzedaży detalicznej Systembolaget AB. Mocne piwa, to jest

piwa o zawierające ponad 3.5 % alkoholu oraz wina sprzedawane są przez Systembolaget AB. Lekkie wina w średnim przedziale cenowym są postrzegane jako produkt zamienny z mocnym piwem.

Piwo podlega podatkowi od napojów alkoholowych, który przeciętnie i procentowo jest znacznie niższy od analogicznego podatku stosowanego do wina. Nie przedstawiono żadnego uzasadnienia takiej różnicy w tym selektywnym podatku. Różnica w podatku wpływa na cenę produktów. Różnica ta jest powiększona przez zastosowanie do tych produktów podatku VAT o stawce 25 %.

Wpływ tego podatku na cenę omawianych produktów może zakłócać konkurencję między towarami, a wewnętrzne podatki o selektywnym charakterze mogą wzmacniać krajowe struktury spożycia, zmniejszać potencjalne spożycie wina i poprzez to mogą w sposób pośredni chronić piwo na niekorzyść wina.

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-180/05)

(2005/C 171/12)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Wouterę Wilsa, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie stosując przepisów dotyczących prawa publicznego użyczenia zawartych w dyrektywie Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (¹) Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 1 i 5 tej dyrektywy;